

плантаторы, които мислѣхтъ че тѣмъ е сичко позволено и които хортуватъ и на бѣлытъ и на негрытъ съ бича си. Отдавна вече Майориванкъ злоупотребява търпението на честнытъ хора и името което носи. Двайсетъ пѣти е станалъ вече достоинъ за обѣсилото, и убиваньето на полковника Антробисъ дава добъръ случай да са обезбѣди обществото отъ таквызи злодѣи.

Андрей Стефенсонъ предводителствуваше на тѣзи партія и като крыеше умразата си подъ лицемѣрно безпристрастіе, дѣйствоваше тайно да погуби Майориванка. Наистина да речемъ, Джимъ бѣше съвършенъ джентлименъ, послѣдователъ на идеитъ на южнытъ. Той бѣше храбъръ, честенъ, великодушенъ. Въ друго време туй убійство не бы имало голѣма важность; но на зла честь редъ отъ непріятны обстоятелства, името на убитыя, умразата и интригытъ на Стефенсона, нуждата да са искоренѣхтъ убійствата и частнытъ крамолы, толкози честы въ Балтимора, сичко туй предвѣщаваше гибеленъ край за горкія Майориванкъ.

Но имаше и той една партія отъ млади плантаторы и отъ жителитъ на Балтимора. А особенно женскійтъ полъ бѣше отъ негова страна. Съка едната жена въ дълбочината на сърцето си завиждаше на щастіето на прекрасната Аянита: защото Джимъ само знаеше да либи. И ако да бѣхъ женитъ сѣдници, Джимъ щѣше да са освободи увѣнчанъ съ цвѣтъя отъ сѣдителницитъ си.